

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 651/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], ktorou sa domáha náhrady škody spôsobenej prípisom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 35380/2015/34 z 13. januára 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 4. marca 2015 doručené podanie – žaloba [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou sa domáha náhrady škody spôsobenej prípisom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) č. 35380/2015/34 z 13. januára 2015.

Sťažovateľ vo svojom podaní poukazuje na okolnosti, za ktorých kúpil špecifikovanú nehnuteľnosť – kultúrny dom. V tejto súvislosti uvádza:

„Na základe kúpnej zmluvy zo dňa 17. 05. 1996 s povolením vkladu do katastra nehnuteľností dňa 31. 5. 1996 sa kupujúci [REDAKOVANÉ] stal právoplatným vlastníkom nehnuteľnosti... kultúrny dom... od jej predchádzajúceho vlastníka [REDAKOVANÉ], zastúpená konateľom spoločnosti [REDAKOVANÉ].

Krajský súd v Bratislave, rozhodol dňa 24. 02. 1999 č. k. 7 K 7/99-49 o vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka [REDAKOVANÉ] a za správcu konkurznej podstaty určil [REDAKOVANÉ], advokáta...

Kúpnu zmluvou zo dňa 15. 2. 2000 správca konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ] predmetnú nehnuteľnosť zapísanú na [REDAKOVANÉ] predal kupujúcemu [REDAKOVANÉ]. Vklad do katastra nehnuteľnosti bol povolený dňa 9. 3. 2000...

Dňa 24. 3. 2008 som obdržal výzvu od správcu úpadcu [REDAKOVANÉ] v konkurze (Uznesenie OS v Trnave sp. zn. 25 K/2/2007) na podanie žaloby o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty nehnuteľností zapísaných na [REDAKOVANÉ] správy katastra v [REDAKOVANÉ], ktorých som sa kúpou stal vlastníkom zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu... predmetnú žalobu som podal na Okresný súd v Trnave 31. 3. 2008. V žalobe som uviedol a vysvetlil ako som nehnuteľnosť získal a doložil som všetky dôkazy a doklady o nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Žiadal som ich vylúčiť zo všeobecnej podstaty úpadcu, keďže som tieto získal v súlade s platnou právnou úpravou a legálnou kúpou od vtedajšieho vlastníka [REDAKOVANÉ]...

Okresný súd [REDAKOVANÉ] po nedostatočnom posúdení žaloby a dôkazov na základe vlastného svojho výkladu môj návrh žaloby o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty zamietol rozsudkom 7. 6. 2010 sp. zn. 31 Cbi 2/2008-371 odvolávajúc sa vraj na vadné rozhodnutia v privatizácii [REDAKOVANÉ] a z nej vyplývajúcich vadných rozhodnutí na základe, ktorých došlo k prevodu štátneho majetku na FNM SR následne na spoločnosť [REDAKOVANÉ] a na moju osobu [REDAKOVANÉ]. Voči rozsudku Okresného súdu v Trnave som sa odvolal. Krajský súd v Trnave rozsudkom dňa 29. 10. 2013 21 CoKR/3/2013 v časti o zamietnutí žaloby potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, vo zvyšnej časti rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.“

Sťažovateľ v podaní následne uvádza svoje námietky voči konaniu všeobecných súdov o vylúčenie nehnuteľnosti z konkurznej podstaty – namieta, že ich postupom mu bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Namieta, že

- Krajský súd v Trnave rozhodol o odvolaní bez nariadenia pojednávania a bez toho, aby mu dal možnosť sa vyjadriť;

- konajúce súdy nevykonali dostatočné dokazovanie – nenariadili znalecké dokazovanie, nevypočuli dotknuté štátne orgány;

- konajúce súdy nezohľadnili, že pri nadobúdaní nehnuteľnosti konal dobromyseľne a v súlade so zákonom.

Sťažovateľ tvrdí, že štát mal podať návrh na určenie neplatnosti prevodu majetku štátu v rámci veľkej privatizácie, pričom právoplatné rozhodnutie o určení neplatnosti prevodu by malo slúžiť ako podklad všeobecných súdov v iných konaniach. Všeobecné súdy prekročili svoju právomoc, keď v konaní o vylúčenie nehnuteľnosti z konkurznej podstaty skúmali platnosť úkonov súvisiacich s veľkou privatizáciou.

Sťažovateľ poukazuje na to, že v dôsledku konania o vylúčenie nehnuteľnosti z konkurznej podstaty mu vznikla škoda, ktorú predstavuje finančná suma, ktorú investoval na opravu nehnuteľnosti, a ušlý zisk, z dôvodu, že nemohol nehnuteľnosť užívať zamýšľaným spôsobom na podnikanie. Celkovú škodu, ktorej náhradu požaduje, vyčíslil na 5 974 019 €.

Sťažovateľ ďalej uvádza:

„Ako poškodený v súlade so zákonom č. 514/2003 Z. z., si uplatňujem vyčíslenú náhradu mne spôsobenej škody.

Z uvedených dôvodov som sa listom dňa 14. 7. 2014 obrátil na Ministerstvo spravodlivosti SR s návrhom na predbežné prejednanie nároku o náhradu škody spôsobenej mne nezákonným postupom rozhodnutím orgánov verejnej moci. Ministerstvo spravodlivosti SR (právny odbor) na môj predbežný návrh náhrady spôsobenej škody reagovalo Oznámením č. 35380/2015/34 zo dňa 13. 01. 2015, že je nedôvodný. Som toho názoru,

že Okresný aj Krajský súd v Trnave prekročili svoje oprávnenia a právomoci a nezákonným rozhodnutím mi spôsobili škodu. Toto je dôvod podania mojej žaloby, čím si zároveň uplatňujem náhradu mne spôsobenej škody od žalovaného v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.

Verím, že žijem v právnom štáte. Dôverujem a očakávam, že Ústavný súd SR zohľadní všetky uvedené skutočnosti, posúdi nezákonné rozhodnutia súdov a orgánov a rozhodne tak, aby žalovaný Ministerstvo spravodlivosti SR uhradilo mne spôsobenú škodu.“

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd „*po preskúmaní celého prípadu, vykonanom dokazovaní vyniesol tento rozsudok*

Žalovaný je povinný do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi škodu, ktorá mu bola spôsobená pri výkone verejnej moci v čiastke spolu: 5.974.019 Eur, slovom: päťmiliónovdeväťstosedemdesiatštyritisícdevätnásťeur.“

Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby „*bol oslobodený od všetkých trov konania v plnom rozsahu“*.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv.

Vychádzajúc zo znenia petitu podania sťažovateľa, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ podáva žalobu o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“).

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd

nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov, ústavný súd poukazuje na § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadost’“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Následne tiež poukazuje na ustanovenie § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorej ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Z ustanovenia § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že nárok na náhradu škody je potrebné uplatniť na všeobecnom súde. Právomoc všeobecných súdov rozhodnúť v predmetnej veci sťažovateľa v danom prípade (vzhľadom na princíp subsidiarity) vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodnúť o jeho podaní.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol podanie sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2016